…А з ночі скавуліло море
Пісні своєї сили й суму,
Вершились хвилі, наче гори,
Вбрані в сніжні завої шуму…

Йшов дощ… Вітри на кручах вили,
Небо кервавилось луною,
Шаліла буря, громи били,
Чайки скигліли над водою…

А досвіта, як гасли зорі,-
Море, густою вкрите млою,
Так тихо, жалібно шуміло…

А хвилі в соннім розговорі
Несли поволі до прибою
Баренда тіло…

***